

LES BRUIXES

ESCENA 1^a

(El fons de l'escenari representa les cases d'un poble. En un racó avançat, hi ha un grupet de persones i una àvia que està explicant coses.)

Iaia 1: A veure nens, escolteu amb atenció. Us esteu fent grans, i ja és hora de que us parlem de les bruixes.

Tina: Les bruixes? Quines bruixes?

Pare Tina: Que quines bruixes? Les bruixes de veritat, és clar.

Iaia 1: Us penseu que les bruixes porten barret amb punxa, vesteixen de negre i volen amb una escombra? Això només són contes.

Tina: Ah, no? I llavors, com són?

Mare Joseph: Les bruixes de veritat són senyores normals, vesteixen normal, viuen en cases normals i treballen en coses normals. Potser tenim una bruixa aquí asseguda a la sala i no ho sabríem mai.

Joseph: No? I com les podem reconèixer?

(Apareixen quatre bruixes a l'escenari que van escenificant els què s'anirà dient.)

Pare Tina: Les bruixes de veritat sempre porten guants a les mans.

Joseph: Guants? Per què?

Pare Tina: Perquè així amaguen les seves mans. Enlloc de dits, tenen urpes. Unes urpes sempre disposades a agafar qualsevol nen que es posi per davant.

Tina: Ooooooh!

Iaia 1: Les bruixes de veritat són calbes.

Luke: Caaaalbes?

Iaia 1: Sí, calbes del tot. Porten perruques per dissimular, però tenen un problema, sabeu? I és que la perruca els pica molt, i fa que s'estiguin gratant contínuament.

Pare Joseph: : Si veieu alguna senyora que s'està rasant el cap, ja podeu sospitar, potser és una bruixa.

Tina: I si es rasca perquè té polls?

Mare Joseph: Per això us heu de fixar en els altres dos senyals: els guants i els nassos.

Joseph: Que els passa als seus nassos?

Iaia 1: Tenen els forats més grans que nosaltres, perquè així poden ensumar millor on són els nens.

Pare Tina: I els ulls, no ens oblidem dels ulls!

Mare Joseph: Sí, uns ulls sense vida. Semblen del color habitual, però si us fixeu bé, són ulls que no tenen fons.

Tina: Ecs, quin fàstic...

(Una bruixa fa com si anés a agafar-la, però les altres la frenen)

Pare Joseph: Per últim, heu de mirar els seus peus. Porten unes sabates amples per amagar el seu últim defecte.

Luke: I quin és?

Pare Tina: Tenen peus, però no tenen dits. Són peus quadrats!

Joseph: Ostres, què estranyes que són...

Iaia 1: Així que ja ho sabeu. Si veieu una senyora amb guants, que es rasca el cap, amb uns ulls estranys i que us miren molt, apreteu a córrer!

Bruixa 1: Aquests passarells d'aquí es pensen que amb aquestes pistes ens poden trobar fàcilment...

Bruixa 2: No en tenen ni idea. I s'obliden d'allò que tenim, que és el què ens fa ser més poderoses...

Totes quatre alhora: ... la màgia!

Bruixa 3: Amb els nostres poders màgics podem fer el què vulguem!

Bruixa 4: Convertir els nens en conillets!

Bruixa 2: I els conillets en escarabats!

Bruixa 1: I els escarabats en puces!

Bruixa 3: I les puces les aixafem sense dubtar ni un moment! *(Trepitgen alhora)*

Totes quatre alhora: Odiem els nens!

ESCENA 2^a

(L'escenari representa les cases del poble. Apareixen en Luke i la seva àvia)

Luke: Àvia, em sembla que l'altre dia vau exagerar una mica, no creus? Si tot això de les bruixes fos veritat, si sabem com són, no ens poden agafar mai!

Iaia 1: Això és el què tu et penses. Molts nens i nenes s'han cregut que podien enganyar a les bruixes i han desaparegut.

Luke: Au va!

Iaia 1: Recordo el cas de la Tina Hansen.

Luke: Què li va passar?

(Marxen de l'escenari i apareixen una nena amb el seu pare. Més enllà, una senyora els mira.)

Pare Tina: Tina! S'està fent fosc. Hauríem de tornar a casa. La mare deu estar preocupada.

Tina: Papa... però si encara no hem gastat totes les fitxes. Encara podem pujar una vegada més al carrusel, a la sala dels miralls, als autos de xoc, a l'hotel Kruger...

Pare Tina: No pateixis, que les fitxes no caduquen! Espera, que entro aquí un moment a comprar una revista.

Tina: No hi ha dreeet! Per a les teves revistes sí que hi ha temps! *(S'enfada)*

Pare Tina: Tina, no rondinis i espera'm aquí.

(El pare surt i apareix una senyora, la bruixa 5)

Bruixa 5: Nena... què fas tota sola aquí? Que t'has perdut?

Tina: No estic perduda, el meu pare és dins del quiosc.

Bruixa 5: Oh... no voldries pas pujar al carrusel? Tinc unes fitxes que em sobren i abans de llençar-les, he pensat que a tu t'anirien bé.

Tina: De debò? Sí! Però... el meu pare...

Bruixa 5: *(mirant-la fixament i parlant a poc a poc)* El teu pare ja ho sap.

Tina: El meu pare ja ho sap.

Bruixa 5: El teu pare et deixa venir.

Tina: El meu pare em deixa venir.

Bruixa 5: Dóna'm la mà i anem.

(La nena dóna la mà a la bruixa com hipnotitzada. Surt el pare.)

Pare Tina: Tina? Tina, on ets? Vols sortir? Ja t'he dit que hi tornarem un altre dia! Tina?

(El pare desapareix cridant la nena i surten el Luke i l'àvia.)

Luke: I no la van tornar a veure mai més?

Iaia 1: De fet sí. La van trobar al cap de tres dies... convertida en pedra.

Luke: En pedra?

Iaia 1: Sí. Em sembla que la tenen al menjador de casa seva de decoració.

Luke: Ooooooooooh...

Iaia 1: Però pitjor va ser el què li va passar a un altre nen, l'Èric.

(Marxen i apareixen un nen i els seus pares, un amb un paquet embolicat.)

Mare Joseph: T'agrada aquest quadre que he comprat? *(El desembolica)*

Joseph: A veure? A veure? A veure? Què és? Què és?

Pare Joseph: Compte, Èric, que el pots trencar. Renoi! Que bonic!

Mare Joseph: Has vist quins colors? Èric, surt!

Pare Joseph: I tant, quin contrast! I quins detalls! De qui és?

Mare Joseph: D'aquell artista novell de la plaça de la catedral. Me l'ha deixat a bon preu.

Joseph: L'has comprat al Bonpreu? O al Caprabo? On estava? Al costat dels congelats?

Pare Joseph: Èric, prou! No diguis tonteries i ves a jugar!

Joseph: Però és que el vull veure!

Mare Joseph: Ja està bé! Marxa a la teva habitació ara mateix!

(L'Èric s'aparta per jugar mentre els pares miren el quadre. Treu el cap una bruixa.)

Bruixa 6: Hola nen... Què et passa? Que estàs trist? El papa i la mama no et fan cas? Sempre t'estan renyant, oi? I després diuen que és pel teu bé? Els grans són tots iguals, van a la seva i ni s'adonen que existiu, els nens. Va, bonic, vols venir amb mi?

(L'Èric li treu la llengua.)

Bruixa 6: Ectoplasma impertinent... ara veuràs... Salakazum!

(La bruixa l'assenyala amb un dit, se sent una explosió i el nen desapareix.)

Mare Joseph: Èric! Què has fet? Èric? On ets?

Pare Joseph: Èric, fill meu, surt d'on t'hagis amagat...

Mare Joseph: *(La mare fa un crit.)* És allà!

Pare Joseph: On?

Mare Joseph: Al quadre! *(Els pares es queden mirant el quadre i se'n van, mentre tornen el Luke i l'avia.)*

Luke: Al quadre? El nen estava al quadre?

Iaia 1: Sí, i a mesura que passava el temps, anava creixent. I un dia, no el van veure mai més.

Luke: Però... això és terrible!

Iaia 1: Clar, Luke, ja t'ho havia dit. Has d'anar molt amb compte. Però sobretot sobretot, amb la més perillosa de totes. La Gran Bruixa.

Luke: Qui és?

Iaia 1: És la que mana més de totes les bruixes. És molt vella i la més dolenta. No viu enlloc. Va per tot el món, reunint-se amb les bruixes de cada país per planificar nous atacs contra els nens.

Luke: Tu l'has vist?

Iaia 1: No, Luke. I espero no veure-la mai. I desitjo que tu tampoc.

(Marxen de l'escenari.)

ESCENA 3^a

(A l'escenari està el Luke posant coses dins una maleta. Entra l'àvia.)

Luke: Àvia! No t'hauries d'haver aixecat! Ja vas sentir el què et va dir el metge!

Iaia 1: Ai sí, pesat, que si no mengi això, que no faci allò... Ja li agradaria que fos a l'altre barri, aquell aprenent de doctor!

Luke: Aquell aprenent de doctor té 60 anys i és amic teu des de fa mitja vida. A més, tampoc ha estat tan greu. Ens deixa marxar de vacances!

Iaia 1: Sí, que bé! Però jo volia marxar cap a Finlàndia, i en canvi, ens envia a un hotelet de la costa anglesa.

Luke: És pel teu bé. Va dir que als teus pulmons els aniria bé respirar aire del mar.

Iaia 1: Ja veig que amb tu no tinc res a fer. Me'n torno al llit!

(L'àvia marxa i el Luke continua fent la maleta fins que truquen a la finestra. Hi ha una senyora.)

Bruixa 7: Hola noiet! Estàs sol?

Luke: No, visc amb la meva àvia.

Bruixa 7: Ah, què tendre... però no està per aquí, oi?

Luke: Ehmhhh... que vol alguna cosa?

Bruixa 7: No vols pas un caramelet?

Luke: No gràcies. Oh! Quins guants més bonics que porta.

Bruixa 7: T'agraden? Vols uns d'iguals? Vine aquí fora i te'ls dono. *(La bruixa es grata el cap.)*

Luke: Ui... no tindrà pas polls, oi?

Bruixa 7: Polls? Què t'has cregut!

Luke: Com que es gratava el cap... el cap... i els guants... ai, ai, ai...

Bruixa 7: Què et passa?

Luke: Àvia!

Bruixa 7: Oh, no cridis, nen! No cal que la molestis! Au vine, surt, no vols el caramel?

Luke: Àvia!

Bruixa 7: *(amb veu canviada)* Luke! Vine!

(El Luke se'n va cap a la porta i topa amb l'àvia)

Iaia 1: Luke! Què passa? Què són aquests crits?

Luke: Allà, àvia! Una bruixa! *(A la finestra no hi ha ningú.)*

Iaia 1: Una bruixa? On és?

Luke: Era allà! Duia guants, i s'ha rascat el cap, com vas dir! Sabia com em deia i volia donar-me un caramel!

Iaia 1: Luke, has tingut molta sort. Però aquí ja no estem segurs. Em sembla que farem bé d'anar-nos uns dies a Anglaterra. Estic molt orgullosa de tu, Luke. Passi el què passi, de les bruixes no hem de tenir cap por.

ESCENA 4^a

(L'escenari representa l'entrada de l'hotel. Hi ha el director, el cambrer, i una família. Entren el Luke i l'àvia.)

Director: Bon dia, senyora. Bevinguda a l'hotel Fawlty. Té reserva?

Iaia 1: Sí senyor, una habitació a nom de la senyora **Olsen**.

Director: **Olsen... Olsen...** aquí està! Una habitació amb dos llits per vostè i... com et dius, marrec? **NOM QUE COMENCI PER LUC**

Luke: Luke, senyor. Luke **Hansen**.

Director: Molt bé. Ara li pujaran les maletes. Jonas! *(S'acosta el cambrer.)* A l'habitació 327.

Cambrer: Ara mateix! Senyora, senyoret, per aquí...

(Marxen els tres. Entren dues senyores, les bruixes 1, 2 i 3 i es posen en un racó xerrant. Entren en Bruno i els seus pares.)

Director: Bon dia, senyor, senyora. Bevinguts a l'hotel Fawlty. Tenen reserva?

Pare Bruno: I és clar que sí! Per qui ens ha pres?

Mare Bruno: Arthur, no t'exaltis. Només és una pregunta de rigor.

Director: Sí senyor, no volia pas que es pensés...

Pare Bruno: És igual, és igual. Som el senyor i la senyora Richards. Tenim dues habitacions reservades per a nosaltres i pel nostre estimat Bruno. Bruno, on ets?

(El Bruno s'havia acostat a una taula amb pastissos. Les bruixes se'l miren amb ràbia i fàstic. Agafa unes galetes i s'omple la boca.)

Bruno: Aquí, estic aquí... *(Entren els cuiners.)*

Cuiner 1: Ep, nano! Això no és per a tu.

Mare Bruno: Què passa, senyors?

Cuiner 2: Bon dia, senyora... Aquestes pastes són per donar la benvinguda a la presidenta de l'associació protectora dels nens i nenes que és a punt d'arribar. I el seu fill...

Mare Bruno: Què ha fet el meu angelet? Ha agafat una galetona?

Pare Bruno: No n'hi ha per tant, per una galeta! Au tinguin! *(Els llença una moneda.)*

Director: Perdoni senyor, però en aquest hotel no acceptem propines.

Pare Bruno: Com que no? Avisi ara mateix el director. Què s'ha cregut! *(El director es queda quiet.)* A què espera? Cridi el director!!!

Director: És que el director sóc jo.

Mare Bruno: Va, no passa res, ja ho arreglarem més tard. Anem a l'habitació. Bruno!

Bruno: Que en puc agafar una altra?

Cuiners i director: No.

Pare i mare: Sí *(Tots cinc alhora. El Bruno agafa la plata sencera i marxa amb els pares.)*

Director: *(dirigint-se al cuiner 2)* Agafa les maletes i puja-les a la seva habitació.

Cuiner 2: Jooooo? On és en Jonas?

Director: Fent un altre servei. I tu, ves a buscar més galetes!

(Els cuiners se'n van. Passa una altra família i entra la bruixa 4.)

Bruixa 4: Ja arriba! Ja és aquí!! *(Les bruixes es reuneixen molt emocionades. Entren la Gran Bruixa i la seva secretària. Les bruixes criden d'emoció.)*

Bruixa 4: Oh, excel·lència! Estem terriblement emocionades per la seva arribada!

Gran Bruixa: *(mirant-se-la de dalt a baix)* Bah! Deixa'ns passar, que estic molt cansada. Lucy, fes alguna cosa!

(La secretària s'acosta al director, mentre les bruixes petonegen la mà de la seva cap.)

Director: Senyores, les estàvem esperant. Tot està a punt per a la celebració del seu congrés. No quedaran decebudes.

Gran Bruixa: Això espero. L'última vegada que vaig ser a Anglaterra, l'experiència no fou massa agradable.

Bruixa secretària: Tenim reservada dues habitacions. A nom de l'associació.

Director: Eh... mmmm *(mirant els papers...)* És que només en tenim anotada una.

Gran Bruixa: Lucy! T'has tornat a equivocar? No n'aprendré mai! Com se m'acut nomenar-te secretària quan no saps ni comptar fins a deu!

Bruixa secretària: Oooh... és que jo... vaig pensar que...

Gran Bruixa: Pensar? Tu? Si no ho has fet mai no crec que vagis a començar ara. Bé, és igual, l'habitació me la quedaré jo. Tu busca't la vida amb algú altre.

(Arriba en Jonas.)

Director: Em sap greu l'error. Però és que degut al congrès, tot l'hotel és ple. Si ho podem arreglar, ho farem.

Gran Bruixa: No farà falta, no es preocupi.

Director: Jonas. Les maletes a l'habitació 328.

Cambrer: Pfffffff... *(Agafa la maleta bruscament.)*

Gran Bruixa: Compte! Hi ha coses que es trenquen dins.

Cambrer: Perdoni, ja vigilaré.

(Entrar el cuiner amb la plata de galetes, seguit per en Bruno. S'enfronten amb la mirada. Les bruixes també es fixen amb el nen.)

Gran Bruixa: Ecs! Però què és això tan fastigós?

Bruixa 4: És un nen, excel·lència.

Gran Bruixa: No vaig dir que volia un hotel sense nens? *(Mirant la secretària.)*

Bruixa secretària: Sí, senyora, però ha estat impossible. Anglaterra és plena de nens i estan per totes bandes.

Gran Bruixa: Doncs això, s'ha d'acabar.

(En Bruno se'n va i totes les bruixes el segueixen.)

ESCENA 5^a

(Entrada de l'hotel. Hi ha els dos cuiners parlant i entra en Bruno.)

Cuiner 1: Mira! Allà hi ha aquell nen tan desagradable.

Cuiner 2: No serà tant... A tots ens agrada menjar pastissos i xocolatines...

Cuiner 1: Sí, però almenys no som tan maleducats com ell. Oh, és insuportable.

Bruno: Hola! No teniu res per menjar avui?

Cuiner 1: La cuina està tancada. I per a nens com tu, ni existeix!

Bruno: Li diré al meu pare que et facin fora de la feina.

Cuiner 2: Ep, nano! No et passis, eh?

Bruno: I a tu també! Esteu aquí sense fer res enlloc de treballar. Sou uns mandrosos!

Cuiner 2: Veuràs tu qui és el madros aquí...

(Els cuiners avancen cap al nen i apareix el director.)

Director: Què està passant?

Bruno: Aquests cuiners em volen pegar!

Cuiner 1: Com? Seràs mentider!

Director: Prou! Vosaltres dos, torneu a la feina! *(Marxen.)*

I tu, noiet, on són els teus pares?

Bruno: I a tu què t'importa, pet d'escarabat!

(Se'n va corrent i el director es queda amb un pam de nas. Entren quatre bruixes.)

Director: Bona tarda senyores. Està tot al seu gust?

Bruixa 4: Sí, senyor Jenkins. Tot està perfecte.

Bruixa 1: Les habitacions estan nètes...

Bruixa 2: El menjar està boníssim...

Bruixa 3: I el saló està preparat per a la gran reunió del congrés.

Director: Me n'alegro. Que passin un bon dia! *(Marxa.)*

Bruixa 1: Que passem un bon dia? Serà finolis!

Bruixa 2: Tinc unes ganes de tenir la reunió amb la nostra cap.

Bruixa 4: Sí, però no ho veig clar. La noto més enfadada del normal.

Bruixa 3: Sempre està així. Mai pot estar contenta mentre hi hagi nens al seu voltant.

Bruixa 2: Ai sí, i fins i tot a l'hoten n'hem de trobar. Quin fàstic.

Bruixa 4: No sé noies. A mi em sembla que avui rebrem una bona esbroncada.

Bruixa 1: Sempre tan optimista, tu.

Bruixa 3: Ai, quina fortor que sento...

Bruixa 2: Oh sí, quina pudor... d'on ve?

Bruixa 1: Ve d'allà... *(Entren dos nens.)*

Bruixa 2: M'agafen ganes de vomitar.

(Les bruixes marxen fent gestos i cares estranyes.)

Nen 1: Què els passa a aquelles senyores?

Nen 2: Potser s'han pres alguna cosa que no els ha sentat bé.

(Entra en Luke)

Luke: Hola! Com us dieu?

Nen 1: Jo em dic Albert i ella és la Cindy. I tu qui ets?

Luke: Sóc en Luke. He vingut aquí i amb la meva àvia perquè... *(Entra en Bruno)*

Bruno: Ei, vosaltres, no teniu pas menjar?

Nen 1: No, no en tenim. Per què en vols?

Bruno: Per fer-me trenes, si et sembla... què ets ruc?

Nen 2: De què vas?

Bruno: I tu? Si només sou uns arplegats i morts de gana... Segur que els vostres pares us han dut aquí perquè no tenen diners per res més.

Nen 2: I tu què saps?

Bruno: El meu pare té 4 cotxes, 2 iots i 5 mansions de luxe. I vosaltres?

Nen 1: No ens cal tenir tantes coses que no serveixen per res. Ets un cregut!

Bruno: Bah! Em teniu mania perquè "soy bueno, soy guapo y tengo dinero". *(Entra el cambrer.)*

Cambrer: Nois, sortiu d'aquí ara mateix o faig avisar els vostres pares que us ensenyin bones maneres. Au va, fora!

(I marxen tots)

ESCENA 6^a

(Amb el teló tancat, entra el Luke. Hi ha un cartell a l'altra banda.)

Luke: Quin nen més repel·lent, bah!

(Surten el cambrer i el cuiner1)

Cambrer: Bé, ja està tot preparat! No es podran queixar, tot està al seu lloc.

Cuiner 1: No cantis victòria, segur que el director troba a faltar alguna flor o alguna xorrada.... *(Desapareixen per l'altra banda i el Luke es fixa en el cartell)*

Luke: Congrés de l'Associació en defensa dels nens? Totes aquelles senyores tan lletges són aquí per aquest congrés? Què hi deu haver dins?

(Entra. S'obre el teló i hi ha el saló amb les cadires, tot preparat. El Luke passeja, però quan se senten veus, s'amaga darrere un rètol. Entren les bruixes parlant totes alhora.)

Bruixa 7: Quines ganes tinc de que comenci la reunió...

Bruixa 5: Sí noia, a veure què ens vol dir s'excel·lència.

Bruixa 4: Jo segueixo pensant que no ens espera res de bo.

Bruixa 3: I tu què saps? Sempre rondinant, remugant, remugant, rondinant, rondinant, remugant!

Bruixa 1: Vigila que no s'enfadi amb tu!

Bruixa secretària: A veure, noies... Aneu seient que començarem la reunió! Va vinga!

(Les bruixes van seient.)

Bruixa 2: I sa Majestat?

Gran Bruixa: Sóc aquí! *(Entra la Gran Bruixa entre aplaudiments. Es gira cap a la seva secretària)* Ves a tancar la porta! *(I ho fa.)*

Bruixa secretària: Ja estem tancades, grandesa suprema. *(Es posa al seu costat.)* Ja ens

podem mostrar: Sabates fora! Perruques fora! (*Les bruixes van traientse les sabates i les perruques. El Luke està espantat*) Va, comencem!

No som d'aquí, no som d'enlloc del món
Venim del fons del pensament més fosc
Nenes i nens, són enemics
No descansem fins que no en quedi cap
Els buscarem, els trobarem
Serà llavors quan guanyarem

Gran Bruixa: Benvolgudes camarades, bruixes totes! (*aplaudeixen emocionades*) Sou un desastre! (*molt enfadada*) Com és possible? Arribo a Anglaterra després de cinc anys sense venir, i em trobo que la població de nens ha augmentat! Es pot saber a què dediqueu el vostre temps? Sou unes inútils, unes escarxofades! Us hauria de fulminar a totes!

(*Les bruixes van abaixant els caps avergonyides*)

Gran Bruixa: Tu! Tens alguna explicació?

Bruixa 6: Oh, exquisitesa mundial... No sabia pas què dir-li, és que cada cop n'hi ha més, i no donem a l'abast...

Gran Bruixa: Au calla! Excuses! Mireu les bruixes d'Espanya. Allà, la bruixa superiora, disfressada de ministre d'educació, ha elaborat un pla magistral per eliminar els nens de tot un país! És el meu heroi! N'hauríeu d'aprendre!

Bruixa secretària: Vol que les elimini a totes?

Gran Bruixa: Calla, borinota! No sigui que comenci per tu! Bruixes d'Anglaterra! Ha arribat el moment de girar la truita. Sóc aquí per presentar-vos un pla que acabarà amb tots els nens i nenes d'aquest país!

Bruixes (*aplaudint*): Molt bé! Visca!

Bruixa 1: A por ellos... oeeee... (*totes se la miren*)

Gran Bruixa: Primer de tot deixareu les vostres feines.

Bruixa 4: Home! En plena crisi? Tal com està el món laboral?

Gran Bruixa: Qui ha estat? Qui gosa interrompre'm? (*Totes les bruixes assenyalen la bruixa 4*) Tuuuuuu? Estàs portant-me la contrària?

Bruixa 4: Nnnnn-nnno, no no... excel·lentíssima excel·lència... jo només deia que... *(les bruixes es van apartant. La bruixa 4 s'aixeca i va cap a un costat.)*

Gran Bruixa: Treguna mekoides tregorum satis dee!

(La bruixa 4 fa un crit i desapareix fulminada)

Gran Bruixa: Alguna pregunta més? *(silenci)* Doncs continuem. Deixareu la feina, llogareu un magatzem i el convertireu en una botiga de lliminadures. A tots els caramels hi posareu unes gotes d'aquesta poció ratolinitzadora. Fareu una festa d'inauguració i donareu a tots els nens aquests caramels emmetzinats.

Bruixa 7: I llavors què passarà?

Bruixa 3: Moriran tots!

Bruixa 1: Però sabran que hem estat nosaltres!

Bruixa 2: Explotarà la botiga! Així no quedarà ningú!

Gran Bruixa: Res de tot això! La poció no fa res.

Bruixa 5: Res?

Gran Bruixa: Res fins al cap de 24 hores.

Bruixa 2: Què passa després de 24 hores?

Gran Bruixa: Els sortirà una cua, unes dentetes, les orelles se'ls transformaran, s'aniran fent petits i... es convertiran en ratolins! *(Silenci)*

Bruixes: Bééééé! Visca! Molt bé! Fantàstic!

Bruixa 1: A por ellos. Oeeee! *(La bruixa es guanya un clatellot).*

Gran Bruixa: Heu d'anar amb compte. Només cal una gota de la poció. Si en poseu més, es perd l'acció retardada i es poden convertir en ratolins en uns segons. Per això, ara farem una demostració! Vestiu-vos, que és a punt d'arribar.

Bruixa 6: Qui està a punt d'arribar?

Gran Bruixa: A l'hotel hi ha un nen fastigós que està tot el dia menjant i és més repel·lent que

un pot d'Autan! Li vaig donar un Sugus amb la poció, i d'aquí dos minuts es compliran les 24 hores.

(Piquen a la porta. Les bruixes es posen les perruques i les sabates. La bruixa secretària va a obrir).

Bruixa secretària: Hola noiet, com estàs?

Bruno: Aquella senyora d'allà em va dir que em donaria xocolatines.

Bruixa secretària: Passa, passa, endavant... *(les bruixes es van tapant el nas.)*

Bruno: On són les meves xocolatines? M'ho va prometre!

Gran Bruixa: Xocolatines? Aviat només voldràs formatge... *(Les bruixes riuen)*

Bruno: Té formatge? També en vull! *(Fa un sanglot)* Ep! Què em passa? *(Sanglot)* Oh...
quin mal de panxa...

Bruixa 7: Se t'han acabat els grans tiberis, nen! *(Totes riuen).*

(El Bruno es va recargolant de dolor i cridant. Al seu lloc apareix un ratolí, que se'n va ràpid. Les bruixes aplaudeixen.)

Bruixa 2: És una obra mestra! És meravellós!

Bruixa 3: Ara només queda agafar una escombria i aixafar aquest ratolí.

Gran Bruixa: Aviat Anglaterra estarà buida de nens!

Bruixes: Visca!

Bruixa 5: Com podem aconseguir les ampolletes de la poció?

Gran Bruixa: Després de sopar, pugeu a la nostra cambra, la 328. Allà tinc la poció.

Bruixa secretària: Donem la reunió per acabada! *(Les bruixes s'aixequen. Una s'acosta on és en Luke.)*

Bruixa 6: Ooooooh! Quina pudor se sent aquí!

Bruixa 1: Pudor de què?

Bruixa 6: De nen!

Bruixes: De nen?

Gran Bruixa: És cert! No sé com no m'havia adonat... Per aquí hi ha un nen! Trobeu-lo!

(Les bruixes ho comencen a remenar tot. Una troba en Luke.)

Bruixa 7: És aquí! Agafem-lo!

(Les bruixes persegueixen en Luke, fins que es troba cara a cara amb la gran bruixa i l'atrapen.)

Luke: Deixeu-me anar, bruixes fastigoses!

Gran Bruixa: Feu que obri la boca. Ara veureu què passa si donem una ampolla de cop.

(Li tapen el nas. La gran bruixa agafa una ampolleta i li dóna al Luke.)

Gran Bruixa: Ja el podeu deixar anar.

(En Luke es recargola de dolor i es converteix en ratolí. Marxa corrent.)

Gran Bruixa: Senyores, la victòria és nostra! *(Marxen totes)*

ESCENA 7^a

(Som a la recepció de l'hotel. Hi ha el cambrer i el director. Entren els pares del Bruno.)

Mare Bruno: Perdonin, no han vist pas el meu terronet de sucre?

Cambrer: No, ni ganes...

Pare Bruno: Com?

Director: Seràs gamarús! Com goses dirigir-te així a aquests senyors. Demana disculpes!

Cambrer: Perdonin vostès. Han mirat al rebost?

Director: Prou! Busca el noi, va! Senyors ara mateix posem tot el personal a buscar el seu fill.

Pare Bruno: Moltes gràcies. I espero que el trobin. No m'agradaria deixar un comentari negatiu a hotels.com.

(Marxen tots. Apareix el ratolí Bruno, que es llença sobre el menjar. Entra el ratolí Luke.)

Ratolí Luke: Ei... pssst... Bruno!

Ratolí Bruno: Què passa? Que no veus queestic menjant? No em molestis! M'he de recuperar d'un malson que he tingut durant la migdiada!

Ratolí Luke: Un malson? No, Bruno! El què t'ha passat és veritat! Jo hi era! Ho he vist tot!

Ratolí Bruno: Que ho has vist? I què has vist?

Ratolí Luke: Com les bruixes t'han convertit en un ratolí.

Ratolí Bruno: (*girant-se cap a en Luke*) En un rat... Déu meu! Si ets tu un ratolí! I parles!
Ostres, no em dec haver despertat del malson (*es dóna una bofetada*) Aaaah! No em desperto!

Ratolí Luke: Calma't Bruno. Ens han convertit a tot dos en ratolins.

Ratolí Bruno: Au va! Què t'empatolles?

Ratolí Luke: Mira't en aquell mirall...

(En Bruno s'acosta a un mirall)

Ratolí Bruno: Déu meu! Sóc un ratolí! I ara què faré? MAMMMA!!!!

Ratolí Luke: No passa res, Bruno, busquem la meva àvia. Ella segur que sabrà què hem de fer.

Ratolí Bruno: La teva àvia? És una bruixa, també?

Ratolí Luke: No, però en sap molt, de bruixes.

Ratolí Bruno: I té galetes?

Ratolí Luke: Galetes? Però no pots parar de pensar en menjar? Compte, que ve gent!

(S'amaguen i apareixen els dos cuiners i el cambrer).

Cuiner 1: Tu l'has vist?

Cuiner 2: No, què va! He mirat a tots els armaris de la cuina, al rebost, a tot arreu on hi ha menjar i no hi és.

Cambrer: Què estrany! Potser finalment s'ha afartat del tot!

Cuiner 1: Fins i tot he mirat el contenidor d'orgànic, però res.

Cuiner 2: Doncs ja està, nois. Hem fet el què ens han dit. L'hem buscat i no l'hem trobat. Ja no podem fer res més.

Cambrer: Jo torno a la feina, que no sé què han fet aquelles senyores en el seu congrés, però han deixat un saló potes enlaire. Qui ho hauria de dir? Unes senyores tan elegants...

Cuiner 1: Vols una galeta?

(Surt en Bruno)

Ratolí Bruno: Galeta?

Cambrer: Rates!

Cuiner 1: Acabem amb elles abans que les vegi ningú!

Ratolí Luke: Corre, Bruno, corre!

(En Luke agafa el Bruno i marxen corrents perseguits pels cuiners i el cambrer. Apareix l'àvia.)

Iaia 2: Luke! On dimonis t'has ficat? Caram amb aquest marrec... *(Entra en Luke)*

Ratolí Luke: Iaia, sóc aquí! *(L'àvia es gira i regira però no el veu)*

Iaia 2: Luke, on ets, surt, que no et veig!

Ratolí Luke: És que sóc aquí.

Iaia 2: Mare de Déu de l'Empenta! Però què has fet?

Ratolí Luke: Ho sento àvia. Però resulta que aquestes dones que hi ha a l'hotel, són bruixes, i ha vingut la Gran bruixa, aquella que em vas dir, i ens ha transformat en ratolins, i vol fer el mateix amb tots els nens, i...

Iaia 2: Espera, espera... Totes les bruixes d'Anglaterra estan aquí? I la Gran Bruixa també?

Ratolí Luke: Sí, iaia.

Iaia 2: Però has dit "ens ha transformat". A tu, i a qui més?

Ratolí Bruno: A mi, senyora, que té formatge?

Iaia 2: Oh! Aquell nen tan desagradable!

Ratolí Bruno: Com diu? Li diré al meu pare i ja veurà!

Iaia 2: El teu pare? Oh, els teus pares! Els haurem de dir el què t'ha passat. Clar que no sé com s'ho prendran... Au, veniu, no, no, amagueu-vos!

(Entren els pares del Bruno amb el director).

Director: Estem fent tots els possibles, ens sap greu no poder fer res més.

Pare Bruno: Doncs serà qüestió de trucar la policia, no creu?

Iaia 2: La policia? No cal, no cal.

Mare Bruno: I vostè qui és?

Iaia 2: Mirin... és que no sé per on començar... el seu fill estava amb el meu nét...

Pare Bruno: El seu nét? I què li ha fet el seu nét al nostre caramellet?

Iaia 2: Mmmmm... caramellet? Més aviat caramelot, no?

Mare Bruno: On és el meu ratolinet?

Iaia 2: Doncs miri, a vostè sí que li dono la raó.

Director: Què vol dir, senyora? Expliqui's d'una vegada!

Iaia 2: Res, que unes bruixes han convertit el seu fill en un ratolí.

Director: Com diu?

Pare Bruno: S'ha tornat boja...

Iaia 2: Boja? No, no... Mirin, és aquell d'allà. *(S'acosten als nens)*

Mare Bruno: Ratolins! Quin fàstic!

Director: Oh, el què em faltava!

Pare Bruno: Senyor director, truqui la policia, el manicomi, i a sanitat! *(El director surt)*

Ratolí Bruno: Hola papa, hola mama! *(La mare es desmaia)*

Pare Bruno: Brenda! Socors! Un metge!

Iaia 2: Em sembla que això no ha anat gens bé. Veniu nois! *(Marxen els tres)*

Pare Bruno: Brenda, Brenda, desperta't...

ESCENA 8^a

(Som a l'habitació de l'àvia i d'en Luke. Al costat, l'habitació de la Gran Bruixa. Entren l'àvia i els dos nens-ratolins.)

Ratolí Bruno: *(somicant)* No tornaré a ser normal... la meva mare s'ha desmaiada en veure'm... i el meu pare no es creu que sigui jo.... I ara què faré?

Iaia 2: No pateixis, Bruno, segur que trobarem una solució...

Ratolí Bruno: Una solució? Per vostè és molt fàcil! No té cua ni la poden trepitjar! Té formatge o no?

Iaia 2: Sí, allà al darrere... *(En Bruno marxa corrents)*.

Ratolí Luke: Tant queixar-se, i al final, a la que pot menjar, se li obliden tots els mals...

Iaia 2: Luke, ai Luke... No sé com ens en sortirem d'aquesta.

Ratolí Luke: Per mi no pateixis, àvia. Ja trobarem algun remei, però ara hi ha una cosa més important.

Iaia 2: Més important? Quina?

Ratolí Luke: La Gran Bruixa té a la seva habitació centenars d'ampolletes amb la poció que ens converteix en ratolins, i les vol donar a totes les bruixes per a què ho facin amb tots els nens d'Anglaterra.

Iaia 2: I què vols fer?

Ratolí Luke: Li hem de prendre. No les ha d'arribar a repartir.

Iaia 2: I quan les tinguis, què? No veus que s'adonaran de seguida que algú els hi ha pres?
Facis el què facis, ens enxamparan!

Ratolí Luke: A no ser que ja no puguin, perquè no seran bruixes...

Iaia 2: I com ho penses aconseguir?

Ratolí Luke: Posaré la poció al seu sopar i es convertiran totes en ratolins!

Iaia 2: Massa complicat...

Ratolí Luke: Però ho hem de provar, àvia! Si no, tots els nens estan perduts! Només cal entrar a la seva habitació i agafar la poció.

Iaia 2: És massa perillós.

Ratolí Luke: Per un nen, sí, però no per un ratolí. És a l'habitació del costat, i serà millor que ho fem ara, abans que tornin.

Iaia 2: D'acord, som-hi! Però si hi ha perill, torna de seguida!

(En Luke entra a l'habitació de la Gran Bruixa, i comença a buscar. Se li cau alguna cosa, però segueix buscant. Se sent soroll i s'amaga. Entren la gran bruixa i la secretària.)

Gran Bruixa: Bé, ja està fet. A veure si aquesta vegada no la pifien. Més fàcil impossible.
Fins i tot tu ho faries bé aquesta vegada...

Bruixa secretària: Sí senyora.

Gran Bruixa: Ai... que n'ets de talosa, eh...?

Bruixa secretària: Sí senyora.

Gran Bruixa: Com que estic de bon humor, et donaré unes vacances curtes. Què, t'han agradat?

(Piquen a la porta.)

Gran Bruixa: I ara qui deu ser?

Bruixa secretària: Seran les nostres companyes que vénen a buscar la poció. Obro la porta?

Gran Bruixa: No, fes-li un somriure... *(La bruixa somriu)*. És clar que has d'obrir!

(La bruixa obre la porta i entren 3 bruixes, que li fan unes reverències.)

Bruixa 5: Majestat...

Bruixa 6: Excel·lència...

Bruixa 7: Cutxi-cutxi...

Gran Bruixa: Lucy, porta les pocions... *(La Lucy treu una maleta que estava mig amagada i d'allà en treu 3 ampolletes.)*

Bruixa secretària: Aquí les teniu!

Gran Bruixa: Aneu amb compte! No us les beveu!

Bruixa 6: Beure'ns la poció? És clar que no!

Bruixa 5: No et facis tant l'ofesa, que en series ben capaç!

Bruixa 7: Recorda aquella vegada que et vas prendre el beuratge que et feien sortir cucs de les orelles...

Bruixa 5: Et pensaves que era coca-cola!

Bruixa 6: Ho vaig fer per veure si funcionava...

Bruixa 7: Au va! Per això et vas posar a cridar com una...

Gran Bruixa: Calleu d'una vegada o us faré sortir coses pitjors de les orelles! Em feu venir mal de cap!

Bruixa secretària: No s'alteri grandiositat... Va, vosaltres, marxeu, que ja feu tard per sopar!

Gran Bruixa: Fan tard pel sopar?

Bruixa secretària: Sí, esplendor suprema...

Gran Bruixa: Doncs això vol dir que nosaltres també! Au va, anem-hi!

(Marxen les bruixes. En Luke surt de l'amagatall, agafa la maleta amb les pocions i se les emporta cap a la seva habitació)

Ratolí Luke: Missió complerta!

Iaia 2: Ai, Luke, quin patir!

Ratolí Luke: I ara, cap a la cuina!

(Apareix en Bruno)

Ratolí Bruno: A la cuina? Puc venir?

ESCENA 9^a

(La meitat de l'escenari representa el menjador de l'hotel i l'altra meitat, la cuina, on treballen els cuiners. El cambrer para taula. Entra l'àvia amb els ratolins al bolso i arriba el director.)

Director: Bon vespre senyora. Avui el menjador principal està ocupat per les participants al congrés. Si és tan amable d'acompanyar-me al segon menjador...

Iaia 2: Ara vindré, no es preocupi.

(El director marxa i el cambrer entra a la cuina. L'àvia parla als ratolins dins el bolso.)

Iaia 2: Bé, ha arribat el moment. Luke, no perdís la paciència i vés amb molt de compte.

Ratolí Bruno: Sí, vigila que no caiguis dins d'una olla... Seria divertit.

Ratolí Luke: Em sembla que t'hi tiraré jo, dins d'una olla... quedaràs ben bullidet i et podràs menjar a tu mateix!

Iaia 2: Au va! Molta sort, Luke!

(L'àvia marxa. Apareix en Luke (ratolí) i es dirigeix cap a la cuina.)

Cuiner 1: Ja està la taula a punt?

Cambrer: Queden tres o quatre plats i ja estarà.

Cuiner 2: Si no et dones pressa, encara arribaran aquelles andròmines i no hauràs acabat.

Cambrer: Ja va, ja va... que en sou de pesats! Ni que fóssiu el director de l'hotel!

(El cambrer surt amb els plats i en Luke aprofita per entrar. S'amaga.)

Cuiner 1: Quin dia més llarg... El congrés, ratolins, aquell nen desaparegut...

Cuiner 2: Sí, jo també tinc ganes de que s'acabi...

(Entren el director amb el cambrer)

Director: Estigueu preparats, que arriben les senyores.

(Tornen a sortir. Entren les bruixes i van seient. El director i el cambrer les van acomodant.)

Director: *(dirigint-se al cambrer)* Pst! No vull ni una errada! *(Se'n va.)*

Cambrer: I bé senyores, què voldran per sopar? De primer tenim fideuà, cargols a la llauna, sopa i pèsols estofats.

Bruixa 6: Jo faré els cargols, fa temps que no en prenc.

Bruixa 1: Ai, jo també. A veure si estan bons...

Gran Bruixa: Jo prendré sopa.

Bruixes: *(alhora, menys la 1 i la 6)* Nosaltres també!

Bruixes 1 i 6: *(amb la mirada de les altres a sobre)* I nosaltres, sí, sí, i nosaltres...

Bruixa 3: De què us ha anat... Mira que demanar abans que sa majestat...

(El cambrer entra a la cuina.)

Cambrer: Sopa per les gallines de la taula grossa!

Cuiner 2: Les gallines? Com et senti el director...

Cuiner 1: Perfecte! Perquè la sopa ja està a punt! És tota en aquella olla. On és el cullerot?

Cuiner 2: El tenies tu a la mà fa un moment...

Cuiner 1: Jo? No, no... tenia el ganivet del pa, no el cullerot.

(Es posen a buscar el cullerot. El Luke surt de l'amagatall, s'acosta a l'olla i tira la poció dins la sopa.)

Cambrer: Aquí està el cullerot... Ostres! El ratolí!

Cuiner 2: No! Amb el cullerot no!

(El Luke s'escapa i el cambrer li dona amb el cullerot al cuiner 1)

Cambrer: Ai, perdona...

Cuiner 2: Va, servim la sopa, vinga!

(Marxen amb la sopera i serveixen la sopa a les bruixes, que van donant les gràcies a mesura que les serveixen. Comencen a menjar.)

Bruixa 2: Mmmmmm... està boníssima!

Bruixa 5: Em recorda la que feia la meva àvia quan l'anava a veure...

Bruixa 1: I sempre et feia sopa quan la visitaves?

Bruixa 5: Sí, sí, un dia eren galets, un altre eren pistons, fideus...

Bruixa 7: Doncs què voleu que us digui... a mi em sembla una sopa normal i corrent...

Bruixa secretària: Sí, però sembla que tingui un sabor una mica estrany, no?

Bruixa 3: Sí, és veritat. Un cop te l'has empassat, queda un regustet aquí al coll que no sé...

Bruixa 6: Deu ser dels caramels que t'has menjat abans.

Gran Bruixa: Silenci! Aquí està passant alguna cosa.

Bruixa secretària: Que estem sopant...

Gran Bruixa: No mengeu més! És una trampa!

Bruixa 2: Una trampa? De quarrrrgh!

(Les bruixes comencen a moure's intranquil·les, a fer sorolls i a caure, fent uns crits estranys.)

Bruixa 5: Ai, que ens han enverinat...

Bruixa 1: Què ens està passant? Què ens està passant?

Gran Bruixa: Lucy, depressa, hem de sortir d'aquí!

Bruixa secretària: No puc, mestressa! Els ossos se m'estan fent petits!

(Continuen els crits. Emtra el director, els cuiners i el cambrer. En Luke i l'àvia s'ho miren de lluny.)

Director: Però què està passant aquí? Oh, Déu meu! Què els heu donat per sopar?

Cuiner 1: Era sopa, però era normal, de debò!

Cambrer: Mireu, mireu! Els estan sortint cues! I es fan petites!

Cuiner 2: Mare de Déu del Carme! S'estan convertint en... en... són ratolins!!!

Cuiner 1: Ratolins! Ara sí! A per ells! Que no en quedi cap! Banzai!

(Els cuiners agafen escombres i persegueixen les bruixes que fugen esporuguides. Es queda el director sol.)

Director: Això és una ruïna!

ESCENA 10^a

(Som a l'entrada de l'hotel. El director es va acomiadant dels hostes.)

Nen 1: No hi ha dreeet... jo vull veure més ratolins...

Familiar 1: Que no, i no se'n parli més! Senyor director, molt de gust, però com vostè comprendrà, nosaltres marxem.

Director: Suposo que de res servirà que els digui que hem acabat amb la plaga de ratolins, oi?

Nen 1: Tots? No en queda cap?

Familiar 1: Doncs no, ens sap greu, però marxem.

(Marxen i entra una altra família.)

Director: Vostès també se'n van?

Familiar 2: Sí, evidentment. Ha estat una estada ben boja... I miri que al començament semblaven unes vacances idíl·liques...

Familiar 3: Però s'han convertit en un malson! Rates, nens desapareguts... Res, res, marxem abans que no ens passi cap desgràcia.

Nen 2: Que em puc despedir dels meus amics?

Familiar 2: Els teus amics? Si no se'ls troba per enlloc!

Nen 2: Que sí, només que s'han convertit en ratolins!

Familiar 3: Ja hi tornem a ser amb aquestes fantasies. Adéu siau!

(El director també se'n va. Entren els pares d'en Bruno amb ell, l'àvia i el Luke.)

Iaia 2: Em sap greu no haver pogut trobar una solució al problema del seu fill.

Pare Bruno: No es preocupi, senyora. Crec que al final ens acostumarem i tot. Almenys, ens estalviarem alguns diners, perquè a la seva panxa ara no hi cap tant menjar.

Mare Bruno: El que em fa més llàstima és que ens haurem de desampallegar del gat.

Ratolí Bruno: Oh, només faltaria! No he escapat de les escombres per acabar cruspit pel gat de casa!

Pare Bruno: Aquí té la meva targeta per si algun dia trobem la manera de tornar-los a convertir en nens!

Ratolí Bruno: Ei, que no vull! Jo vull seguir sent un ratolí! Així no he d'anar al cole!

Mare Bruno: I ara! No pateixis, que ja trobarem alguna escola que acceptin ratolins. Adéu!

Iaia 2: Adéu siau, a reveure!

Ratolí Luke: Adéu Bruno! Et trobaré a faltar!

(Marxen)

Ratolí Luke: Iaia, i ara què farem?

Iaia 2: Mirarem d'aconseguir un antídoto per al teu encanteri, Luke. No t'agradaria tornar a ser un nen de debò?

Ratolí Luke: Sí, és clar que sí... Però com ho podem fer?

Iaia 2: Mira, entre les coses que tenia la gran bruixa a la seva habitació, hi havia aquesta agenda.

Ratolí Luke: Una agenda? I què hi ha apuntat?

Iaia 2: No t'ho creuràs! Les adreces de totes les bruixes del món!

Ratolí Luke: De totes?

Iaia 2: Sí, de totes. I anirem a trobar-les a cada una d'elles fins que alguna ens doni un remei per a tu.

Ratolí Luke: I després?

Iaia 2: Després, n'informarem a l'associació d'extermina-bruixes i els donarem l'agenda per a què les agafin a totes!

Ratolí Luke: Molt bé! I així, tots els nens i nenes del món estaran per fi segurs! Cap bruixa els podrà fer mal!

Iaia 2: Som-hi?

Ratolí Luke: Som-hi!